

i 1936 i que impedia la participació indirecta dels Estats Units en qualsevol conflicte exterior es considera un dels factors clau de la derrota de la democràcia a Espanya. La tesi del llibre és que la coincidència de la guerra civil amb un seguit de moviments feixistes a l'Amèrica Llatina, a partir de la tardor de 1937, va espantar al govern nord-americà, que temia que es produís un efecte contagi a banda i banda de l'Atlàntic, i sobretot en la seva àrea d'influència per excel·lència. Aquest canvi de postura va influir decisivament en el debat entre els partidaris de l'aïllacionisme i els de situar els Estats Units com a primera potència mundial, que sembla clarament el que s'imposà. Tanmateix, la política d'embargament continuà durant tota la guerra malgrat que el mateix Roosevelt admeté el seu error el gener de 1939, però la caiguda de Barcelona i el final de la guerra ja eren massa a prop. Basant-se en nombrosa bibliografia i documentació de l'època, Espasa basteix un relat assagístic sobre el conflicte espanyol des de l'òptica nordamericana.

FILOSOFIA

Pere LLUÍS FONT

Filosofia de la religió. Sis assaigs i una nota

Barcelona: Fragmenta, 2017, 214 pp.

18 €

El filòsof Pere Lluís Font (Pujalt, 1934), amb una llarga carrera acadèmica, segueix en actiu sumant nous títols a les nombroses publicacions del seu currículum. En aquesta ocasió, aplega un conjunt d'assaigs sobre

filosofia de la religió, una disciplina filosòfica que fa un tractament no religiós (que no vol dir antireligiós, sinó aconfessional) de la religió com a fet històric i cultural i que, com a tal, és objecte d'anàlisi racional, científica i filosòfica. És filosofia, pensament, no és religió, de la mateixa manera que no és teologia.

Aquests assaigs seleccionats pensant en les religions monoteistes, i particularment el cristianisme, es dediquen en primer lloc, precisament, a delimitar els paràmetres d'estudi de la disciplina, i a continuació, de manera monogràfica a cinc aspectes concrets: l'experiència religiosa versus l'experiència ètica i estètica; ciència i fe; raonabilitat dels enuncisats religiosos; a les diverses tipologies de cosmovisions filosoficoreligioses; i al monoteisme. Tanca el volum una nota sobre Henry Duméry, filòsof francès a qui es considera pare de la filosofia de la religió.

PERIODISME

Manuel IBÁÑEZ ESCOFET

La corda fluixa

Edició i pròleg de D. Sam Abrams.

Barcelona: Pòrtic, 2017, 214 pp. 18 €

Manuel Ibáñez Escofet, de quienguany es compleix el centenari del naixement, es va iniciar en el periodisme abans de la guerra civil, a la redacció del diari *El Matí*, però no va tornar a la professió fins al 1952, quan va incorporar-se a *El Correo Catalán*, un diari que com a subdirector va ser capaç de modernitzar i catalanitzar, tot incorporant a la redacció noms com Josep Pla, Joan

Fuster, Jacint Ros i Hombravella, Armand Carabén i Ernest Lluch. Des del 1968 va dirigir el diari del vespre *Tele/eXprés*, que va convertir en una publicació viva, dinàmica i oberta a la problemàtica social i política dels últims anys del franquisme, amb col·laboradors tan destacats com Montserrat Roig, Terenci Moix, Jaume Perich, Josep M. Huertas Claveria i Manuel Vázquez Montalbán. Durant aquesta trajectòria periodística, que va culminar al diari *La Vanguardia* després de la seva traumàtica sortida del *Tele/eXprés* [vegeu l'article de Jaume Guillamet en aquest mateix número], va publicar dos reculls d'articles, *La corda fluixa* (1971) i *Les arrels i les fulles* (1985), així com un molt interessant llibre de memòries, amb final amarg, titulat *La memòria és un gran cementiri* (1990), publicat pocs mesos abans de la seva mort. Havia estat distingit amb la Creu de Sant Jordi el 1983 i amb el premi Ciutat de Barcelona de periodisme el 1986.

Ara, en ocasió del centenari del naixement, es reedita, corregida i anotada, *La corda fluixa*, que aplega 106 articles publicats a *El Correo Catalán* en una conjuntura ben precisa, el 1963-64. En el pròleg de la nova edició, el crític Sam Abrams el considera «una autèntica joia d'aquest gènere mixt que combina la literatura i el periodisme a parts iguals», i l'equipara a d'altres reculls d'articles d'autors com Joan Maragall, Antoni Rovira i Virgili, Josep M. de Sagarra, Josep Pla o Gaziell. Ordenats temàticament, Ibáñez Escofet hi parla, successivament, «dels homes», «de la cultura», «de la política», «del país» i «de la moral», i en tots ells hi fa palesa la seva habilitat per l'article curt, així com la seva condició de periodista culte. Una edició que fa enyorar un recull encara pendent dels textos publicats en la seva columna al *Tele/eXprés*, titulada «A punta seca».